

Независимая общественно-политическая газета Николаевской области

ЮЖНАЯ ПРАВДА

03-Jan-2019 15:41 КУЛЬТУРА (статья)

ВОРОЖІННЯ НА БІЛИХ СНІГАХ

З нової книги Дмитра КРЕМІНЯ

КОЛЯДА

Заклинаю - музикою й словом:

- Господи, нещастя відведи!

З Новим роком і Різдвом Христовим,
І з чудовим співом коляди!Як волхвів ми довго виглядали
У дитинстві, в іродські часи.Поїзди в снігу у полі стали,
Плачуть, позривали голоси.Та ніхто не вийшов із вагону,
І ніхто не обізавсь до звід.
Лиш дитячу душу безборонну
До вертепу святий Йосиф ніс.На горі Гора світився палац,
Лютий цар скакав там Поганин.
Але ми у співі тренувались,
У вертепі плакав Божий Син.Нині церкву маємо єдину,
Та не тріє маємо волхвів.
Поможи у горі, Божий Сину,
Якщо Ти нам святість заповів.Хто горілку п'є, хто цмулить віскі,
Але нас зібрала коляда.
Ірод-цар веде вороже військо,
Від колиски зрада вигляда.Хто ще там записаний героєм?
Нова радість осява чертог.
Але там, де колядують двоє,
Там Ісус із нами. З нами - Бог!

РІЗДВЯНИЙ ВІТРАЖ

Колядували на щастя
Ми у вогні й диму
2018
Років іще тому.
Це ще було за Тіберія,
Імператора Риму.
В засніженій Іудеї,
Де - від вогню і диму
Колоніальні бранці
Тікали за мертві моря,
Від гібридної спецоперації
Ірода, ката-царя.
На береги Борисфену
Ще не прибув Андрій.
Чули ми грецьку сирену,
Знали про спадок свій.
Ходили волхви й витії,
Грабували свої й чужі.
Та були на святій Софії
Незнані ще вітражі.
Світять вони і нині,
Відкривають господній склеп.
Волхви возопіють дитині,
Диханням зігрівся вертеп.
Тяжка та вертепна плата,
Як і мовляли волхви.
Від Понтія, від Пилата
Вітраж од розп'яття лови!

ВІКНО

Усе прийде - горіти і палати
Душею у пекельнім казані.
У кадрі лікарняної палати
Перелетять самотні ночі й дні.
Волосожар.
Небесна даль безбонна,
Де пролітає метеор-літак.
А ти все та - богиня і мадонна.
Горить тобі небесний зодіак.
А хтось рече, що стерпиться
і злюбиться.
І надихне до віршів і поем.
А пташка та - не ворон, а голубиця,
Вона летить і нині в Віфлеєм...
Освітить ніч позичене світило,
Хай місяць там або старий ліхтар.
До денця серця ти нас просвітило,
І сяє сад - без демонів-примар.

АВ ОВО

Від першого рядка і до останнього,
Он-лайн і віртуального рядка
Ми нині проспівали і станемо,
Де нині місто, берег і ріка.
Над головами завірюха свище,
Така химерна, як і в ті часи,
Де химерне кельтське городище,
Де ти набутком древності єси.
О, Миколаїв! Ти господній задум.
Але пройшов уже безбожний лад,
І став Едем забутим Диким садом,
А ми самі звернули в дикий сад.
В оркестрі літ затихли звуки верхні.
Але із нами музика така,
Де є фрегат, збудований на верфі,
І місто є. І берег. І ріка...

РЕКВІЄМ ЮРІЮ АЛЕКСЕЄВУ

Київ - Миколаїв. Інтер-сіті.
Достигає зірка на орбіті,
На орбіті нашій - зорепад.
Вічний степ освітиться волхвами,
Плаче молитовними словами,
Бо не всім вернутися назад.
У сльозі пекучій і вологій,
За межею древніх астрологій,
Ти зійшов на Станції Печаль.
А навколо нині біло-біло,
А тобі сьогодні заясніло
Рівно сорок поминальних днів.
А ніхто не думав, не збирався
Проводжати друга в дальню путь.
Як він жив! І жити як старався!
А тепер його нам не забудь.
А писали про стилет і стилос.
І про те, що славно нам любилося
У Казанці, в молоді літа.
А тепер - посмертні дні бездонні.
Плачуть поїзди на перегоні,
Їхній плач до центру доліта.
Новий Буг. Казанка і Долинська.
О різдвяна ніч українська!
Інтер-сіті. Славні імена.
Та минає Станція Зажура,
Де ходив ти, Алексеев Юра,
Та по ходу поїзда - війна...

СВІЧА І СОНЯХ

Як ховали Івана Драча,
Догорала в соборі свіча,
Стеаринова крапля в долонях.

Володимирський плакав собор.
І співав патріарший той хор,
Що возславив поета - як сонях.
Сторінками заплаканих книг
Ще не падав на трумно той сніг,
Що давно привиджався Івану.
Тільки плакав соборний той дзвін.
Вбили сина поета, і він
Не загоїв молитвою рану.
Мчали коні могильний ридван.
Переміни. Ізнов переміни.
Революцій новітній майдан...
Геній слова. Герой України,
Український безсмертний Іван.

ШКОЛА

Десятиліття не пройшло,
А як змінилося село,
Хоча незмінні видноколи.
Сльозу втираю крадькома:
Вона тут є - її й нема,
Двоповерхової тут школи.
Між зимних яблунь і суцвіть
Вона тут ідолом стоїть,
А діти всі у ближніх селах.
Струмує зоряний етер.
Але за кого я тепер
Підніму новорічний келих?
Далекий спогад однайду...
Я вів коня у поводу,
Або і сам ішов за плугом.
І ждали діти, вчителі,
Мене, поета, у селі,
І кожен був незмінним другом.
Але прийде новітній рік -
Не забаганка просторік,
І нам підняти давню школу.
Немарно світиться мені
Кохана Ольга у вікні,
І все життя іде по колу!

2018 р.

Дмитро КРЕМІНЬ

Подобається

Поширити

569 people like this.

[Зареєструйтеся](#), щоб побачити,

Tweet

Е-mail редакции: up@email.com.ua, rask2007@ukr.net
sergugol@gmail.com

Администратор сайта:

Контакты О газете О рекламе